

DRUHÁ KAPITOLA

Druhý deň ráno Leni ležala v posteli, počúvala, ako na strechu bubnuje dážď a predstavovala si, že pod oblokom kľíčia huby, ich bruchaté, jedovaté klobúky sa derú von z bahna a vábivo sa lesknú. Zaspala neskoro až po polnoci, lebo čítala o nedozerých pláňach Aljašky. Očarilo ju to viac, než očakávala. Aljaška jej tak trochu pripomínala otca. Bola až neskutočne veľká. Rozľahlá. A trochu nebezpečná.

Vtom začula hudbu – z tranzistora sa rinula melódia *Hooked on Feeling*. Odhodila prikrývku a vstala. V kuchyni mama stála pri sporáku a fajčila. Vo svetle lampy vyzerala až nadpozemsky krásne. Vlasy zastrihnuté do voľného účesu mala z noci ešte vždy rozstrapatené a tvár jej zahaľoval závoj modrosivého dymu. Oblečené mala len krátke tielko bielej farby – už toľkokrát prané, že stratilo tvar a na jej útlej postave viselo až príliš voľne – a ružové nohavičky s vyťahanou gumou v páse. Drobný fialkastý fliačik v tvare hviezdy na krku bol zvláštne krásny a zdôrazňoval jemnosť jej črt.

„Choď si ešte ľahnúť,“ privítala ju mama. „Je skoro.“

Leni podišla k nej a položila si hlavu na jej plece. Z maminej pokožky cítila vôňu ružového parfumu a cigariet. „My nespíme,“ odvetila.

My nespíme. To mama vždy hovorievala. Ty a ja. Ich vzájomné puto predstavovalo pre ne istotu a útechu, akoby to, že sú si podobné, ešte umocnilo lásku, čo k sebe cítili. Pravda bola taká, že odkedy sa otec vrátil, mama mávala problémy so spánkom. Kedykoľvek uprostred noci sa Leni zobudila, zakaždým mamu našla, ako sa v priesvitnom rozhalenom župane túla po dome. Zvyčajne si aj niečo len tak sama pre seba šepkala, Leni však nerozoznala jednotlivé slová.

„Naozaj tam pôjdeme?“ spýtala sa.

Mama sústredene sledovala čiernu kávu, čo pomaly bublala v malej sklenenej nádobke v hornej časti kovovej varnej kanvice. Hlasno vzdychla: „Asi áno.“

„Kedy?“

„Veď vieš, aký je otec. Čoskoro.“

„Môžem tu dochodiť školský rok?“

Mama len pokrčila plecami.

„Kde je?“

„Ešte pred svitaním šiel predat' zbierku mincí, čo zdedil po svojom otcovi.“ Mama si naliala kávu do šálky, usrkla z nej a položila ju na umakartovú kuchynskú dosku. „Aljaška. Kristepane. Prečo už nie rovno Sibír?“ Riadne si potiahla z cigarety a vyfúkla dym. „Potrebujem kamarátku, s ktorou by som sa mohla pohovárať.“

„Ja som tvoja kamarátka.“

„Máš len trinásť rokov a ja tridsať. Mám byť tvojou matkou. Musím to mať na pamäti.“

Leni začula v matkinom hlase zúfalý tón a to ju vydesilo. Uvedomovala si, aké je to všetko – jej rodina, jej rodičia – krehké. Každé dieťa vojnového veterána vedelo, ako ľahko sa dá človek zlomiť. Leni ešte stále nosila lesklý strieborný náramok ako pamiatku na kapitána, ktorého zajali a už sa nevrátil domov k svojej rodine.

„Potrebuje šancu. Nový štart. Všetci to potrebujeme. Možno práve Aljaška je tým východiskom.“

„Tak ako bol Oregon a Snohornish a rozosielanie balíčkov so se-mienkami, z čoho sme mali zbohatnúť. Len si spomeň na rok, keď si

vzal do hlavy, že zarobí majland na hracích automatoch. Mohli by sme aspoň raz počkať do konca školského roka?“

Mama vzdychla. „To asi nie. Bež sa obliecť. Už je čas ísť do školy.“
„Dnes nemáme vyučko.“

Mama sa na hodnú chvíľu odmlčala a napokon takmer šeptom povedala: „Pamätáš si tie modré šaty, čo ti ocko kúpil na narodeniny?“

„Jasné.“

„Obleč si ich.“

„Prečo?“

„Heš,“ mávla rukou. „Chod' si ich obliecť. Dnes nás dve čaká práca.“

Leni, hoci bola našťvaná a zmätená, poslúchla. Vždy urobila, čo jej povedali. Tak bol život jednoduchší. Išla do svojej izby a chvíľu sa prehrabávala v skrini, kým tie šaty nenašla.

Budeš v nich pekná ako obrázok, Ryska.

Ibaže nebola. Leni presne vedela, ako bude vyzerat': trinásťročné rukaté-nohaté dievča s plochým hrudníkom v ošumelých šatách, z ktorých jej budú trčať vychudnuté stehná a kolená pripomínajúce guľaté kľučky na dverách. Dievča, čo by malo stáť na prahu ženstva, no očividne to tak nie je. Leni si bola na sto percent istá, že ako jediná v ich triede ešte nedostala menštruáciu a nenalievajú sa jej prsia.

Vrátila sa do kuchyne, kde sa vo vzduchu vznášala vôňa kávy a cigaretovej dym, zviezla sa na stoličku a otvorila *Volanie divočiny*.

Mama dobrú hodinu nevyšla zo svojej izby.

Leni ju sotva spoznala. Našuchorila si a nalakovala blond vlasy a stiahla ich do malého drdola. Mala na sebe obtiahnuté šaty na gombíky avokádovozelenej farby s opaskom, ktoré ju zakrývali od krku až po kolená, s rukávami až k zápästiam. A k tomu nylonky a topánky, aké nosia staré ženy. „Pánabeka.“

„Tak, veru tak,“ odvetila mama a zapálila si cigaretu. „Vyzerám ako členka združenia rodičov a priateľov školy, ktorá organizuje predaj koláčov na dobročinnom bazáre.“ Modré očné tieň na viečkach sa jej trochu ligotali. Trocha neistou rukou si nalepila umelé mihalnice a očné linky si nakreslila o čosi hrubšie než zvyčajne. „To sú jediné topánky, čo máš?“

Leni sklonila hlavu a pozrela na svoje topánky značky Earth Shoes, ktoré mali o čosi vyššie špičky než päty a tvarom pripomínali lopaty. Keď v nich prišla Joanne Berkowitzová, všetci v triede ochkali a vzdychali, a Leni doma toľko modlikala, až jej ich kúpili. „Mám ešte tie červené tenisky, ale v tých sa mi včera roztrhli šnúrky.“

„Okej. Tak čo už. Poďme.“

Leni kráčala za matkou a spolu vyšli z domu. Uvelebili sa na červených roztrhaných sedadlách otlčeného Mustanga natretého základnou farbou. Sklápacie dvere vzadu na kufri držali zatvorené len vďaka jasnožltým nylonovým lankám.

Mama odklopila tienidlo proti slnku, aby v zrkadielku ešte raz zhodnotila svoj výzor. (Leni bola presvedčená, že kľúč v zapalovaní by sa ani nepohol, keby mama neskontrolovala, ako vyzerá a nezapálila si cigaretu.) Pery si pretrela rúžom, skusmo ich zovrela a trojuholníkovým cípom manžety na rukáve si utrela neviditeľnú nedokonalosť. Keď bola konečne spokojná, zaklapla tienidlo na miesto a naštartovala. Spolu s motorom sa zaplo aj rádio a spustilo *Midnight in the Oasis*.

„Vieš, že existuje sto spôsobov, ako sa dá na Aljaške zomrieť?“ spýtala sa jej Leni. „Môžeš sa zrútiť z horského úbočia alebo sa pod tebou preborí tenký ľad. No môžeš aj zamrznúť alebo zomrieť od hladu. Dokonca ťa môže niečo zožrať.“

„Otec ti nemal dať tú knihu.“ Mama zasunula kazetu do prehrávača a ozval sa hlas Carole Kingovej. *I feel the earth move...*

Mama začala spievať a Leni sa pridala. Pár úžasných minút robili niečo úplne obyčajné – šinuli sa po I-5 do centra Seattlu. Mama prechádzala z jedného jazdného pruhu do druhého zakaždým, keď sa pred nimi objavilo auto, a v ruke položenej na volante dvoma prstami zvierala cigaretu.

O dva bloky ďalej mama zatiahla ku kraju cesty a zastala pred bankou. Zaparkovala. Opäť si skontrolovala mejkap a povedala: „Zostaň tu.“ A vystúpila z auta.

Leni natiahla ruku k dverám a zamkla ich. Sledovala mamu, ako kráča k vchodu. V skutočnosti vlastne ani nekráčala, ale ladne plávala,